

Ova tema nametnula se sama po sebi, jer poslednjih mesec dana sve je bilo u znaku prikupljanja otpada u svrhu njegove reciklaže. Uobičajeno je da je april mesec velikog spremanja i velikih akcija čišćenja, ali i ovaj termin dobro je odabran, a i dobro se uklapa u sveobuhvatnu akciju čišćenja i uređenja životne sredine koja se ne sprovodi samo na teritoriji Srbije nego svugde u svetu. U Starčevu je oduvek bilo ekološke ekološke svesti tako da su se na neki način stvari privremeno odlagale i prikupljale kako bi se u nekoj prilici mogle ponovno upotrebiti. Doduše nekada i nije bilo toliko otpada, jer nije ni bilo toliko plastične ambalaže, tetrapaka i razno raznih kesa i kesica ili je sve to bilo od nekog drugog materijala s kojim je bilo puno lakše postupati. Takav otpad je ili lakše istrunuo ili se jednostavno bez većih posledica mogao komotno spaliti u seljačkim furunama.

Najveći problem predstavljali su šporeti na drva i to oni kupovni, jer su nakon nekoliko godina progoreli od dugotrajne upotrebe i teško ih je bilo zakrpati. Kako su bili napravljeni od lima i od gusa (liva), to su teško trunuli. S onim uzidanima nije bilo takvih problema. Ako je progorila rerna ili je pukla neka od ringli to se zamenilo, a uništeno se spremilo i da kažem čekalo neke "bolje dane" tj. priliku da se iskoristi u nekoj drugoj prilici ili za neku drugu svrhu.

Takođe, problem su bile i iznošene stvari (odeća-roba). Stara iznošena roba najčešće se koristila za izradu krpara ili prekrivača za konje, no ako nije bila prikladna za to i teško se uništavala isto se ostavljala sa strane i tako je i ona čekala neku drugu priliku. Problem su predstavljali i gumeni predmeti, ali i oni su u domaćinstvu našli neku drugu namenu kad su se prestali koristiti za prvobitnu. Stare unutrašnje gume od bicikla kad se više nisu mogle zakrpati koristile su se za izrezivanje gumica za flaše i tegle za zimnicu ili za fleke i krpljenje drugih guma. Bandaši su se pak koristili za pojačavanje isto tako istrošenih bandaša na mestima gdje su popustili konci ili za krpanje potplata na štrikanim natikačama. I tako redom, moglo bi se nabrajati još puno toga gde se potvrđivao navod iz naslova. No ipak je morao doći i tome kraj tj. kada se neka stvar više nije mogla nigde iskoristiti već je zahtevala neku drugačiju intervenciju ili primenu nekog tehnološkog postupka kako bi dobila neki novi upotrebljivi oblik. Spas od nagomilavanja otpada bili su Romi, koje smo mi popularno zvali "Ritari" jer su svojim redovnim obilaskom sela s konjem i kolima skoro kroz svaku ulicu išli i vikali: "Staro gvoždēēē, stare riteēēē kupujeēēē". Iako smo mi deca zazirali od ritara i pomalo se plašili jer su nas kao malu decu, naročito kad nismo bili dobri ili kad smo bili neposlušni, stariji plašili da će nas prodati ritarima, ipak smo se, kad smo čuli njihov glas, potrudili i po dvorištu ili tavanu pronašli neki komad otpada. Korist je bila višestрана. Dvorišta i tavani brzo su se očistili te se domaćinstvo rešilo nepotrebnih stvari, a mi deca možda smo zaradili bar za kuglicu sladoleda, jer nam je ritar za komad otpada ipak dao koji dinar. Ritar je takođe došao do kakve takve zarade, jer je sav prikupljeni otpad on sam prodao na Otpadu tj. u firmu koja se bavila prikupljanjem i prometom sekundarnih sirovina, a na taj način je i država imala koristi jer za proizvodnju čelika ili pak nekog drugog materijala trebala je i jedan deo kako starog gvožđa, tako i starog bakra ili starog aluminijuma. Vremenom se količina otpada povećavala, a i ritari su nekako prestali ići kroz selo, ali Otpad je bio bar Starčevcima na dohvat ruke, tako da se skoro pa organizirano prikupljanje otpada nastavilo. Kako smo postali potrošačko društvo, što znači da u isto vreme proizvodimo sve više otpada, ovakve akcije hvale vredne, a da se ljudima olakša trebalo bi razmisliti o osnutku reciklažnog dvorišta, gde bi se otpad mogao besplatno i na siguran način odložiti.